

SIMONA PAULIŠINOVÁ

**ČLOVĚK NEMŮŽE
MÍT VŠECHNO**

Simona Paulišinová

**ČLOVĚK NEMŮŽE
MÍT VŠECHNO**

*„Štásten být neumíš, protože po tom, co nemáš, se ženeš,
a na to, co máš, zapomínáš.“*

William Shakespeare

Copyright © Simona Paulišinová, 2021

Illustrations, Cover © Ivan Berta, 2021

Photograph of the Authoress © Zuzana Panská, 2021

Editor © Gabriela Kostašová, 2021

Proofreading © Josef Pepson Snětivý, 2021

Layout © Nakladatelství ČAS,
Alena Šulcová, 2021

© Nakladatelství ČAS,

www.nakladatelstvicas.cz, 2021

ISBN 978-80-7475-372-5 (ePUB)

ISBN 978-80-7475-373-2 (pdf)

ISBN 978-80-7475-374-9 (Mobi)

PROLOG

Sešly se v La Botteze, útulném italském bistru v centru města. Sára, Monika, Irma. Tři kamarádky, čarodějky z Eastwicku, jak jim říká Sářin manžel Rob. Ne kvůli tomu, že by měly nadpřirozené schopnosti, i když každá žena má v sobě něco z čarodějky, ale kvůli jejich vizáži. Sára má blondáté lokny, Monika černé mikádo a Irma nosí dlouhý zrzavý culík. Je fajn mít kolem sebe spřízněné duše. Máte se komu svěřit se svými starostmi i radostmi. Monika zrovna objednává láhev Prosecca. U něj se dobře probírá život a užívá času lehkosti. Žádná z nich netuší, že se v jejich životech schyluje k opravdovým bouřím.

KAPITOLA 1

SÁRA – Překvapení

Úterý 30. dubna 2013

Sedím na terase našeho bytu v posledním patře secesního činžovního domu. Jsem obklopena záplavou barev jarních kvítků zasazených v květináčích kolem mě. Pozoruji řeku a věže baziliky na Vyšehradě. Před chvílí jsem se vrátila z hektického ruchu velkoměsta, které se rozprostírá v ulicích pod mnou. Vystavuji obličej hřejivým slunečním paprskům. Vnímám teplo na svých tvářích. Snažím se užívat přítomného okamžiku, jak nám doporučují v psychologických knihách. Bez emocí, bez přemýšlení, jen tak být. Jenže mi to nejde. Myšlenky jsou v mé hlavě pořád. Moc bych si přála mít dítě, ale nějak se nám to nedaří. Říkám si, kolik ještě snesu nadějí a následných zklamání? Byla jsem u doktora, a zase nic. S Irmou a Monikou jsem se pak trochu rozptýlila při sklence Prosecca.

Příběhl Pan Mour a lehl si mi do klína. Teď slastně přede. Budou to dva roky, co ho Rob při-

nesl. Šel s odpadky do popelnice, a zpátky přinesl kromě prázdného koše i přerostlé mourovaté koťátko. Od té doby nám koťátko trochu vyrostlo, váží šest kilo.

„Sáro, kde jsi?“ slyším volat Roba z útroby bytu.

„Na terase, miláčku.“

Postaví se do dveří a znepokojeně mě pozoruje. Ve vínovém triku s límečkem a v šedých plátěných kalhotách vypadá dobře.

„Mrzí mě to, Sáro!“

Volala jsem mu, hned, jak jsem vyšla z nemocnice. Víím, že ho to mrzí. Ale ne tolik jako mě. Má svou práci, svou síť obchodů s nábytkem a doplňky, Art of Home. Ty pohlcují velkou část jeho času. Má svůj mužský svět. Nechápe ten můj, i když se hodně snaží. Je z Marsu a já z Venuše. S tím nic nenaděláme.

„Co kdybychom si někam vyjeli, když je tak krásně?“ povzbudivě se na mě usměje.

Miluji důlíčky v jeho tvářích, které jsou vidět i přes prošedivělé strniště. Mám ráda vějířky vrásek, které se ještě více ukážou při jeho úsměvu. Je nespravedlivé, že mužům vrásky sluší. My ženy proti nim bojujeme všemi dostupnými zbraněmi. Od kosmetiky počínaje, přes botox a nitě, až po plastickou operaci. Dříve nebo později stejně svůj boj prohrájeme. Buď se vrásky ukážou, nebo vypadáme jako plastická Dolly Buster, pomyslím si mrzutě.

Nahlas vyslovím: „Kam pojedeme?“

Je lepší někam vyrazit než sedět doma a litovat se.

„Nech se překvapit,“ zní jeho záhadná odpověď.

Jedeme kousek za Prahu. Uprostřed polí odbočíme na úzkou asfaltku. Je lemována planými třešněmi a jabloněmi, které pozvolna začínají kvést. Sjíždíme do údolí. Za jednou zatáčkou se před námi objeví pohled na torzo středověkého hradu, zříceninu věže, obehnanou zbytky kamenných zdí.

Je to pro mě překvapující, protože pokud vím, tak se středověké hrady stavěly na kopcích. Tenhle je v dolíku, uprostřed malebné vesničky nesoucí název Okoř.

Cíl naší cesty je za ním. Romanticky vyhlížející polorozpadlý mlýn. Přes široký potok ho s cestou spojují dva kamenné můstky. Ten menší se klene nad vodopádem. Druhý vede k velké dřevěné bráně. Robert vyndá z kapsy poněkud větší zrezivělý klíč. Podobný těm, kterými průvodkyně na zámeckých trasách odemykají komnaty.

„Chceš se podívat dovnitř?“ zasouvá klíč do starého zámku. Ani nečeká na mou odpověď.

Po osmi letech našeho manželství ví, že mám ráda staré stavby. Ať už to jsou kostely, hrady, nebo zámky. Miluji genius loci, co z nich vyzáruje.

Brána se se skřípěním otevírá a před námi se objevuje nádvoří. Za ním se ve třech kamenných terasách zvedá zahrada. Z fleku by se zde mohla natáčet pohádka o Šípkové Růžence, tak je to tu zarostlé. Z nádvoří je vidět hradní věž, která s mlýnem bezprostředně sousedí.

Budova mlýna je zpustlá, zdivo mokré, okna rozbitá. Ze střechy tu a tam roste bříza. Ale to já nevním.

mám, jsem okouzlena atmosférou místa, má romantická duše plesá.

Rob mě obejmě a pošeptá mi do ucha: „Chtěla bys tu bydlet, Sáro?“

Odtáhnu se. Nepřeslechla jsem se? Podívám se do jeho šedomodrých očí. Jsou vážné, není v nich ani stopa po legraci.

„Neděláš si ze mě srandu, Robe?“ obezřetně se ptám. Zním jeho anglický humor, občas si z lidí rád utahuje.

„Ne, miláčku. Myslím to smrtelně vážně. Chtěla bys být paní mlynářkou? Dostal jsem nabídku ten mlýn koupit,“ prohodí nedočkavě.

Nemohu tomu uvěřit. Takové nádherné místo, a já tu budu bydlet. Obejmu ho a celá šťastná odpovím: „Být mlynářkou byl vždycky můj sen.“

Depresivní myšlenky jsou pryč. Jak by řekla má oblíbená hrdinka Scarlett z knihy Jih proti Severu: „O dítěti budu přemýšlet zítra.“

MONIKA – Svatba

Pátek 2. srpna 2013

Stále nemohu uvěřit, že se za týden vdávám. Já, která jsem vždy razila heslo: Hlavně se nenechat polapit. Protože když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají. Jenže to jsem ještě neznala Pierra, mého budoucího manžela. Poznali jsme se před dvěma lety. Jeho firma dováží do Čech francouzská vína a šampaňské a já pro něj překládala smlouvy. Slovo dalo slovo, a on mě pozval na romantickou večeři do posledního patra hotelu InterContinental s úžasným výhledem na Prahu, náhodou jen pár kroků od jeho bytu. Nakonec mi digestiv a následně i snídani podával ve své posteli. Za pár týdnů jsem se k němu nastěhovala. Bylo to velmi rychlé, zčásti za to může má slabost pro vše francouzské.

Odmalička miluji Francii, Belmonda, impresionisty, Diora. Můj první výlet po ukončení studií byl do Paříže. S jedním vlasatým týpkem jsem tam jela stopem. Byl kytarista a vcelku obstojně hrál rockové balady. Chtěl vystupovat po barech. Už si ani nepamatuji jeho jméno, při první příležitosti jsem mu utekla.

Bylo to v bistru nedaleko Champs-Élysées. Tam jsem potkala Jeana, mou první velkou lásku. Oba jsme si na baru ve stejný okamžik objednávali skleničku Kir Royal. Měl pěkné, vysportované tělo

a rošťácký úsměv, v tmavých očích mu plály divoké ohníčky. V bytě jeho rodičů na vrcholu Montmartru jsme strávili několik úžasných týdnů plných naruživého sexu. Z Jeana se bohužel vyklubal zbabělec. Když se jeho rodiče vrátili z letního pobytu na Rivière, byl naší lásce konec. Nedovolili mu přítelkyni z Východu.

Byla jsem zoufalá, ale domů jsem se vrátit nechtěla. Našla jsem si práci servírky a zůstala v Paříži. Jednoho večera přišel do naší restaurace Bernard. Pěkný čtyřicátník s prošedivělými vlnitými vlasy. Měl ty nejmodřejší oči, jaké jsem kdy viděla. Když se na mě podíval, byla jsem ztracená. Byl z Provence, měl tam malou vinici s penzionem. Přišel s majitelem restaurace domluvit obchod. Po úspěšné schůzce mě pozval na skleničku. Říkal na oslavu, oslava se protáhla do ranních hodin, skončila v jeho hotelovém pokoji. Po několika schůzkách v Paříži mě přesvědčil, abych s ním odjela do Provence pomáhat mu v jeho penzionu.

Měl ho nedaleko středověkého městečka Gordes. Bylo to krásné místo. Kamenné domky městečka lemovaly skalnatý kopec. Na jeho vrcholu byl jako třešinka na dortu usazen románský kostel. Vedle něj, ve stínu starých platanů, se nacházela typická francouzská zahradní restaurace, proslulá z filmu Dobrý ročník. Tady vedla Fanny svou kavárnu. V ní jsme s Bernardem prožili nejeden večer. Život s ním byl fajn, ale já jsem ve svých dvaceti šesti letech ještě nebyla připravená na rodinný život. Nehledě na to,

že to byl venkov, sice krásný, francouzský, ale venkov. Chyběl mi městský vzduch, ruch velkoměsta. Po roce jsme se s Bernardem přátelsky rozešli. Doldneška za ním jezdím. Odpočinout si, ochutnat víno, projít se levandulovými poli.

Po našem rozchodu jsem se vrátila domů. Díky znalosti francouzštiny jsem o práci nouzi neměla. Začala jsem pracovat jako překladatelka. S láskou to bylo horší. Měla jsem několik známostí, ale nic, co by stálo za řeč. Pak jsem poznala Pierra.

Tak dost vzpomínání, Moniko! Jdi konečně něco dělat, holka! Jako bych v duchu slyšela mamku. Bohužel ona ani táta na svatbě nebudou. Zemřeli před několika lety při autonehodě. Vraceli se z dovolené v Rakousku, táta asi na chvíli usnul, auto sjelo ze silnice a nabouralo do stromu.

Jsem jedináček, tak jsem na světě zůstala úplně sama. Rok mi trvalo, než jsem se z toho jakžtakž dostala. Pomohla mi psychoterapeutka Dora a její terapie. Díky ní jsem pochopila spoustu věcí, a hlavně našla cestu k sobě. Naučila mě neptat se: Proč já? Ale ptát se: Jak dál?

K oltáři mě povede Rob. Sárú a Irmu беру jako svou rodinu, známe se už hodně dlouho, naše společné vzpomínky sahají až do období hluboké totality, kdy jsme jezdili s našimi rodiči na dovolené do NDR.

Jéé, už je skoro pět, za chvíli přijde Pierre. Musím se dát trochu do pořádku. Jsme pozvaní k Sáře do toho jejich zapadáková, chtějí se pochlubit s plá-

ny na přestavbu mlýna. A hlavně musíme doladit detaily naší svatby.

Svatba na venkově je v dnešní době in, tak jsme se rozhodli uspořádat ji tam. Máme pozváno přes sto hostů, Pierre má mnoho přátel. Ve společnosti se cítí jako ryba ve vodě, v tom jsme si podobní. Milujeme život a užíváme ho plnými doušky.

Bude to velký mejdan. Obřad bude na hradě a hostina v hospodě ve vedlejší vesnici. Tu vlastní Fred, původem Němec, se svou ženou Bárou. Bára není má krevní skupina, nesedí mi. Zpod zrzavé patky na vás upře své zelené oči, které připomínají falešné oči kočky. Nevěřím jí ani nos mezi nimi. Je samá lichotka, ale nemyslí to vážně, chce se jen zalíbit. Sára si s ní zatím rozumí, ale říkám si: Dokdy?

Nicméně tu hospodu mají hezkou, v provensálském stylu. Venku je zahrádka ve stínu lip, řetězy žárovek jsou zavěšeny nad bílými dřevěnými stolky. Připomíná mi to Gordes. Jen Bára není Fanny.

Cestou do koupelny se ještě zastavím v pracovně, abych se potěšila pohledem na svatební šaty v barvě champagne. Dnes dorazily z Paříže. Pevný korzet bez ramínek je vyšíváný stovkami šedých perel. Tylová sukně se spouští v malých kaskádách k zemi. Vypadá, jako by byla šitá z peří. Jsou úchvatné.

Tak rychle do koupelny, prohrábnout mikádo, nanést trochu pudru, zvýraznit oči a namalovat červeně rty.

„Ty moc heská, ma chérie!“ šeptá mi do ucha Pierre. Ani jsem ho neslyšela přijít. Pozoruji v zrcadle

jeho obličej. Je dokonalý. Typ Alaina Delona. Tmavé husté vlasy profouknuté na patku, blankytné oči a krásně tvarovaná brada s důlkem uprostřed.

„Ten dres je impressionnant!“ pokračuje s úsměvem.

„Víš, že jsi mé svatební šaty neměl vidět!“ řeknu našťvaně. „Přináší to smůlu.“

„Ale, ma chérie, to baba povídání,“ zazubí se Pierre.

IRMA – Den poté

Sobota 3. srpna 2013

Kolik je hodin?

Pootevřu jedno oko, abych se podívala na velký stříbrný budík, který je umístěný na dřevěném nočním stolku ve tvaru špalku.

Je něco po desáté. Au, hlava mě bolí, nemám ráda ranní kocovinu. Jak to, že mě Kevin nevzbudil objetím a Matylda křikem, ať jí dá Kevin pokoj? Přes alkoholovou clonu si uvědomím, že jsou děti u babičky. Natáhnu ruku a ucítím teplo těla mého manžela Jiřího. Něco zabručí ze spaní a otočí se na druhou stranu. Už neusnu.

Vstanu, odploužím se do kuchyně. Zapnu kávovar, silné espresso mě určitě postaví na nohy.

Má bolavá hlava je plná vzpomínek na včerešek. Monika se konečně vdávala, ve svých třiceti šesti letech měla už na čase. Bylo to docela povedené, až na to, že bylo velké vedro a můj manžel se pěkně opil.

To místo je nádherné. Vůbec se Sáře nedivím, že na Okoří chtějí bydlet. Starobylý, rozpadlý hrad umocňuje středověké kouzlo. Nespatříte tam ruku socialistické architektury, žádná Jednota nebo kultúrák na návsi. Ta vesnice zůstala uchráněna i od novodobé urbanizace, žádné satelity na poli nebo fasády domů, co hýří všemi barvami.

Obřad byl v rozpadlé hradní věži, naštěstí nebyl moc dlouhý. Byl totiž v angličtině, a té já moc nerozumím. Moničinu hlasitému yes jsem ale rozuměla.

Z hradu nás odvezl starodávný, repasovaný autobus z padesátých let do vedlejší vesnice, kde v zahradní restauraci na břehu potoka na nás čekal raut. Jídlo bylo dobré, i když musím konstatovat, že kanapky děláme v našich bistrech výrazně lepší. Pod lampiony jsme pak protančili skoro celou noc.

Mony to moc slušelo. Její pravidelný obličej s uhrančivýma očima, úzkým, delším nosem a plnými rty, posazený na dlouhém krku, vynikl v úžasných svatebních šatech. Vypadala jako spanilá labuť z baletu Labutí jezero. Femme fatale. S Pierrem tvoří dokonalý elegantní pár. Závídím jí její tělo bez tuku.

Kouknu na sebe do zrcadla, zatáhnu břicho, chvíli nedýchám. Ať se snažím, jak chci, stejně tam ten tukový polštář mám. A co teprve má velká stehna. Celý můj život se skládá z diet a cvičení. Výsledek? Sedmdesát kilo na sto šedesát osm centimetrů. Nic moc.

Ale člověk nemůže mít všechno, jak včera podotkla hospodská Bára. Sára po pár vypitých skleničkách upadla do své lítostivé nálady, plakala kvůli dítěti, a Bára jí místo utěšování tuto větu vmetla do tváře. Byla opravdu krutá...

Nemám ji ráda, provokuje chlapy. Nevím, jak to dělá, žádná kráska není, ale chlapi se kolem ní motají. Mého Jirku vyprovokovala, aby s ní tančil na stole. Byl tak opilý, že z toho stolu málem spadl. Vůbec

nechápu Sáru, že se s ní dokáže bavit. V té hospodě s Robem tráví hodně času. Vždy se tam zastaví cestou, když jedou zkontrolovat stavbu mlýna, což je skoro každý den.

Fakt je, že člověk asi nemůže mít vše. Když o tom tak přemýšlím, já si kromě svých nadbytečných kil nemám na co stěžovat. Mám spokojený život.

Mám dvě děti, které jsou pro mě vším. Občas se sice s Matyldou pohádám, ale přičítám to její pubertě. Kevin je moje sluníčko. Užívám si jeho objetí, dokud to jde. Je mu sedm let, tak předpokládám, že to nebude dlouho trvat.

S manželem nám to relativně funguje. Samozřejmě nějaké neshody máme, třeba když přijde z hospody ve značně podnapilém stavu. Jenže co bych po patnácti letech manželství chtěla? Je to chlap, má svůj fotbálek a kamarády.

Na finance si také stěžovat nemohu, provozujeme s Jirkou dvě moderní bistra – Víno & Jídlo. Výdělek z nich nám stačí na hezký dům v malém městě nedaleko Prahy. V létě jezdíme společně k moři, v zimě na hory.

„Co to cítím? Kávu? Tu bych si taky dal,“ slyším volat Jirku zastřeným hlasem. „Irmoušku, můžeš mi ji přinést do postýlky? Tak těžká jsou rána alkoholikova!“

„No nevím, jestli si ji zasloužíš, ty můj alkoholiku,“ křiknu na něj naoko našťavaně a stisknu tlačítko pro malé espresso.

„Co jsem udělal, můj andílku? Víš, že když se napiju, tak mám občas takové malé okýnko,“ povídá

s uličnickým úsměvem, když vcházím do ložnice. Prstem načrtne ve vzduchu tvar okna.

To má pravdu. Občas to s těmi svými kamarády přežene. Když chytne slinu, opije se tak, že si určité chvílky nepamatuje. Říká tomu vyresetování se. Někdy se resetuje i dvakrát do měsíce. Což já úplně nesnáším.

„Málem jsi spadl ze stolu, když jsi se pokoušel o tango s tou hospodskou! Ještěže tam byli Rob a Pierre. Měli co dělat, aby tě dostali dolů a pak do taxíku.“

„Ale Irmy, snad bys nežárlila? Pojď ke mně pod peřinku. Já ti ukážu, že jediné ty jsi žena mého života!“ Zvedne ruce a stáhne mě k sobě do postele.

KAPITOLA 2

SÁRA – Rekonstrukce mlýna

Čtvrtek 31. října 2013

Letošní podzim je poslední, který prožijeme v Praze, v našem bytě na smíchovské straně Vltavy. Pomalu se s ním loučím, podařilo se nám najít kupce. Jestli vše půjde dobře, tak se v létě stěhujeme. Do té doby budeme pánovi platit nájem.

Byt se mu tak líbí, že ho chce s veškerým zařízením, včetně nádobí a příborů. Interiér jsem navrhovala sama. Bytový design je moje vášeň. Víím, že mám cit pro detail a krásu, sice jsem nevystudovala bytovou architekturu, ale lidem se mé nápady líbí. V našich obchodech Art of Home aranžuji nábytek a doplňky, občas zákazníkům pomáhám se zařizováním jejich bytů a domů, Irmě jsem navrhla obě jejich bistra.

Moc se těším na venkov, na mlýn, na budování zahrady i na procházky okořským údolím. Prahu mám ráda, miluji její středověké centrum, křivolaké uličky, zelené parky i barokní zahrady. Ale příroda

je příroda. Ta mi tu chybí, její vůně a zvuky. Klid, co z ní vyzářuje.

Myslím, že se těším nejen já a Rob, ale i Pan Mour. Konečně bude moci lovit opravdové myši, a nejen ty plyšové atrapy.

Můj gynekolog mi také změnu doporučil. Říká, že když se člověk přestane upínat k dítěti, mysl zaměstná něčím jiným, může se stát, že snadněji otěhotní. Nechápu, proč se nám to nedaří, oba jsme zdraví. O dítě se snažíme už dva roky. Může v tom hrát roli i můj věk, bylo mi pětatřicet. Já si sice stará nepřipadám, ale na první dítě stará jsem! Jenže předtím jsme na děti neměli ani pomyslení, budovali jsme firmu a hodně cestovali, chtěli jsme poznat svět, rozšířit si obzory po prožitém dětství v totalitě a nesvobodě.

Mluvila jsem s Robem o umělém oplodnění, ale nechce o tom ani slyšet. Buď děti budeme mít přirozenou cestou, nebo ne. Mrzí mě to, ale co mohu dělat? Na dítě musí být dva.

Radikálka Monika na to má svůj názor. Tvrdí, že by zkusila počít s někým jiným. Jedna noc nic neznamená. Účel světí prostředky, takže v tomto případě by to ani nevěra nebyla. Jenže já taková nejsem, nesnáším lež. Nemohla bych v ní celý život žít!

„Tak, Sáro, konec sebelítosti! Soustřeď se na zařizování mlýna. Chceš tomu přece zasvětit dnešní dopoledne!“ promluví k sobě nahlas.

Musím vše naplánovat a s předstihem objednat nábytek u výrobců. To je výhoda, když máte obchody s nábytkem.

Úplně nejlépe se mi plánuje nad hrnkem bylinkového čaje. Usadila jsem se s ním na sedačku z broušené běžové kůže a přisunula k sobě hromadu zahraničních časopisů o bydlení. K čerpání inspirace jsou dokonalé.

Občas zabloudím pohledem na řeku, která je vidět ze všech oken, na protější straně pokoje. Uklidňuje mě, pozorovat pohyb vodní hladiny. Občas ten klid naruší loďka nebo parník. Pan Mour si ustlal u mých nohou.

Zvoní telefon, volá Rob.

„Ano, lásko?“ oslovím ho medovým hlasem.

„Už jsi vyrazila, Sáro? Víš, že máme sraz na mlýně s projektantem?“ stroze mi odpoví.

Jéé, kouknu na hodiny, to už je hodin.

„Jak tě znám, tak ještě sedíš doma, vid? Ty můj snílku. Proto ti volám,“ pousměje se.

Po patnácti letech soužití mě zná dokonale.

„Miláčku, už jsem oblečená v předsíni!“ zalžu.

„OK, tak za půl hodky se uvidíme!“ přitaká a položí telefon.

„Tak rychle, Sáro! Fofrem do koupelny, trochu se zkrášlit a do auta! Do půl hodiny to určitě nestihneš!“ kárám se vnitřním hlasem.

Seběhnu k mému autíčku. Rob mi ho koupil k narozeninám. Nejprve mi dal dort ve tvaru klíče od Mini Coopera, ten jsem musela jíst do té doby, než jsem uvnitř objevila krabičku s klíčem opravdovým a s lístečkem „Koukni se z okna“. Když jsme se vyklonila, stál tam Mini Cooper v oranžovém provedení. Líbí se mi, říkám mu zdrobněle Mindá.

Řítíme se s Mindou Prahou směr Okoř. Na mlýn přijíždíme s patnáctiminutovým zpožděním. Rob něco řeší s projektantem, našťástí u toho nejsem potřeba. Rob vystudoval stavební průmyslovku, tak rekonstrukcím a stavbám vůbec rozumí. Pro mě je to španělská vesnice, já jsem až na zařizování interiérů a navrhování zahrady, ale na to si budu muset ještě minimálně půl roku počkat.

Máme velké štěstí, stavba probíhá hladce. Nemusíme absolvovat žádnou byrokracii, památkářům i stavebnímu úřadu se naše plány líbí. Po poradě s projektantem jedeme na pozdní oběd k Fredovi do hospody.

Bára s Fredem sedí u svého stolu společně se známým režisérem Pavlem, který bydlí naproti. U nohou mu leží jeho tři psi, Josef, Kajetán a Tyl.

Bára nás s ním nedávno seznámila. Je s ním legrace, miluje život, ženy a víno. Podle toho také žije, tady v hospodě je každý den, díky němu sem přijíždějí hvězdy a hvězdičky ze světa šoubyznysu. Často tu jsou alkoholové dýchánky do rána. Občas se na nich také zdržíme. Přiznám se, že mě ten svět oslnil. Miluji kulturu, divadlo a koncerty. Je příjemné seznámit se s některými herci a hudebníky naživo. Monika se mi směje, nemá héerce a héerečky, jak jim říká, ráda.

„Sáro, Robe! Pojdte k nám!“ volá na nás Bára alkoholem zbarveným hlasem.

Když o tom přemýšlím, tak jsem ji asi ještě úplně střízlivou neviděla. Bára má také ráda život, chla-

py a víno. Miluje být středem pozornosti, což se jí jako majitelce hospody daří. Monika ani Irma Báru nemusí. Vím, že není dokonalá. Ale říkám si, kdo z nás je? Díky ní poznávám úplně jiný život, život za oponou.

„Sáro, ty jsi hrozně podobná Kim Basinger. Už jsem ti to říkala?“ zadívá se na mě Bára svýma zelenýma očima.

Říkala mi to několikrát. Mně to tedy vůbec nepříjde! Nemám její sexy postavu ani výšku. Jsem drobná a měřím jen sto padesát pět centimetrů. Velikost prsou mám jedna. Blahořečím výmyslu pushupky, která mi je opticky zvětší. Společné máme jen blondaté vlnité vlasy.

„Říkala, Báro, ale mně to nepříjde,“ nesměle jí odpovím.

„Pavle, koukej, že je podobná Kim!“ opile se otočí na Pavla a přejede mu rukou po stehně.

Je mi to nepříjemné. Podívám se na Freda. Ten nic nevnímá, je v živém hovoru s Robem. Chlapi si spolu rozumí.

Zjistila jsem, že je Bára k mužům velmi kontaktní, provokuje je. Ráda se pohybuje na hraně. Na těch alkoholových dýcháncích s nimi tančí ve vášnivém objetí. Na Moničině svatbě lezla po Jirkovi, to jí Irma nemůže zapomenout. Fred se večírků většinou neúčastní. Někdo musí dát dobrou noc jejich dceři Sofi. Je jí teprve pět let, stará se o ni chůva z Ghany. Druhá dcera Adelain studuje v Berlíně, domů jezdí sporadicky.

„No tak, Sáro, nekaboň se! Je ti při tom vidět druhá brada!“ jízlivě podotkne Bára.

Další mé zjištění je, že když se chce někomu zalíbit, nešetří lichotkami. Naopak když jí někdo vadí, veřejně ho shazuje. Přemýšlím, co jí na mě vadí.

„Dámy, musím vám říct, co se mi včera stalo,“ přeruší nepříjemné ticho vláčnějším hlasem Pavel.

„Šel jsem se projít na Okoř. Stojím tam na návsi a přijdou ke mně dvě postarší turistky s hloupou otázkou, jestli na hradě straší. Zadívám se na ně a hlubokým pomalým hlasem odpovím: ‚Nestraší, nebojte, tři sta let tu žiju, a žádný strašidlo jsem ještě neviděl.‘ Koukaly na mě jako na zjevení, nevěděly, jestli se mají smát, nebo raději utíkat,“ směje se svému vtipu Pavel.

Nedivím se jim, Pavel se svou záplavou bílých vlnitých vlasů, obličejem plným vrásek a bílou bradkou působí jako hradní inventář. Klidně by mohl být šerif z tramské písně Na hradě Okoři.

„Ty jsi ale vtipálek, Pavlíčku,“ směje se Bára, nakloní se k němu tak, aby jí viděl do výstřihu.

„Kočinko, ty výhledy tady máte fascinující!“ zvolá nadšeně Pavel.

Samozřejmě že výhledy z okna na potok nemyslí.

„Sáro, jsi nějaká zakřiknutá!“ podívá se na mě provokativně Bára.

„Není mi moc dobře,“ odpovím. To, že mi není dobře z ní, jí říkat nebudu.

Vlastně se holkám ani nedivím, že jí nemají rády!

MONIKA – Svatební cesta

Pátek 17. ledna 2014

Ten čas tak letí, už je to skoro půl roku, co jsem paní Gerardovou. Svatbu jsem si opravdu užila. Přiznám se, že miluji být středem pozornosti. A kdy jindy si dosyta užít pozornost, než jako nevěsta!

Mít svatbu na venkově byl skvělý nápad, protože ten den bylo horko na padnutí. Všichni jsme si užívali chladivého stínu pod korunami lip v zahradní restauraci. Já jsem na tom byla ještě dobře, měla jsem šaty bez rukávů, ale Pierre měl sako s vestičkou. Při obřadu z něj pěkně lilo.

Nevím, zda to bylo tím vedrem, nebo nervy. Ženil se ve svých čtyřiceti letech poprvé a měl tu rodiče z Francie. Jeho mamá je docela fajn, ale papá je generál. Vše musí být podle něj. Chápu Pierra, že se od něj odstěhoval tisíc kilometrů daleko. Na konci večera se pěkně pohádali. Pierre mi neřekl kvůli čemu a já se neptám. Náš vztah je založen na vzájemné svobodě a respektu. Oba potřebujeme svůj prostor. Rodiče další den odjeli a od té doby jsem je neviděla.

Moji rodiče mi na svatbě moc chyběli. Ale jak trefně podotkla Bára, člověk prostě nemůže mít všechno. Pomalu dochází na má slova, že je potvora. Na naší svatbě sváděla Irmina Jirku. Sára už ji pomalu začíná vidět v pravém světle. Ještě schází, aby se

probrala z okouzlení světem hvězd, co chodí do té jejich hospody. Ale Sára není povrchní, tak předpokládám, že to nebude dlouho trvat.

Já héérečky nemám ráda, protože neumím dělat obecenstvo. Svět, který miluji, je svět módy. Nakupování je moje vášeň. Musím konstatovat, že vkus mám. Jak řekl můj oblíbený Oskar Wilde: „Můj vkus je velmi prostý. Spokojím se vždycky s tím nejlepším.“

Proto když se mě Pierre ptal, kam bych ráda jela na svatební cestu, odpověděla jsem, že do New Yorku. Centra módy a kultury. Kulturu, tu zase miluje Pierre. On se mnou prošel křížem krážem Pátou Avenue a já mu na oplátku slíbila návštěvu Metropolitaní opery. Tam jdeme dnes večer. Ano, je to tak, jsme v New Yorku!

Svatební cestu jsme museli o pár měsíců odložit. V srpnu bývá v New Yorku nesnesitelné dusno, září je nejdůležitější období v Pierrově businessu, je čas vinobraní. Prožil ho ve Francii zčásti pracovně, zčásti u své rodiny. Od října do prosince mám zase nejvíce práce s překlady já, všichni chtějí honem honem něco dokončovat před koncem roku. Tím pádem nám vyšel čas až teď v lednu. Což mi vůbec nevádí, protože leden je nejvýhodnější měsíc na nákupy. Všude jsou slevy.

Bydlíme v hotelu Plaza na rohu Central Parku a Páté Avenue. Líbí se mi. Má styl, tady se scházel Capote, autor mé nejoblíbenější knihy Snídaně u Tiffanyho, s Babe, módní ikonou New Yorku še-

desátých let. Ale asi ho spíš každý zná z filmu Sám doma, ztracen v New Yorku. Čekám, kde na mě nebojácny Kevin vyskočí.

To je na New Yorku úžasné. Mnoho míst znáte z filmů. Včera jsme se s Pierrem vydali po stopách Carrie Bradshaw. Seriál Sex ve městě s holkami zbožňujeme. Amanda je můj vzor, obě milujeme sex.

Přiznám se, že s ním máme v našem manželství problém. Zjistila jsem, že ho Pierre až tak nepotřebuje. Už před svatbou jsme ho měli jednou, dvakrát týdně, ale teď je to jednou, dvakrát do měsíce. Nevím, co dělám špatně. On se vymlouvá na stres v práci nebo na bolesti bůhvíčeho. Na bolest hlavy to ještě nezkusil. Asi ví, že je to výsada nás žen!

Já sex k životu potřebuji! Říkám si, že když to nebude on, tak časem někdo jiný. Naštěstí jsem atraktivní, tak o zájemce nemám nouzi. Zatím jsem ho nepodvedla, ale dokdy to vydržím? Trpělivost sice růže přináší, ale já trpělivá nikdy nebyla.

Je čas se obléknout, na ramínku visí mé nové koktejlky, podobné, jako měla Amanda. Jsou černé, těsně obepínající postavu, s širšími ramínky, s délkou nad kolena, na prsou vyšívané stříbrno-béžovými podlouhlými korálky. K tomu si obuji nové, béžové lodičky na vysokém podpatku od Blahnika. Nesmím zapomenout na kabelku Knot. Miluji nakupování kabelek a bot, Pierre mi nadává, protože se s nimi skoro nevejdu do šatny. Nakonec se zahálím do dlouhého norkového kožichu, vánoční dárek od Pierra.

Při tom si vzpomenu na vtip, který mi nedávno někdo vyprávěl: „Správná žena by doma měla mít čtyři zvířata: norka ve skříni, medvěda v garáži, bejka v posteli a jednoho vola, co to všechno zaplatí!“ Já jsem spokojená, mně chybí akorát ten bejk v posteli!

Koukám, že i můj pan Božský, oblečen do černého obleku, je připraven. Hurá do víru velkoměsta!

„Zlato, dáme si ještě koktejl v lobby, než vyrazíme do opery?“ ptám se Pierra ve dveřích.

„Oui, ma chérie, my tam čekat na taxi.“

Čekání na taxi se trochu protáhlo, tak jsme stihli vypít koktejly dva. Dali jsme si Amandin oblíbený Cosmopolitan.

Alespoň snáze přečkám to divadlo, na programu je totiž balet. Hostuje tu Bolšoj těatr. Prý to bude zážitek, říkal Pierre. No, asi jak pro koho, já divadlo moc nemusím, dávám přednost kinu. Kultura se vším všudy je doména naší Sáry. Ale co bych kvůli Pierrovi neudělala. Ještě se budu tvářit příjemně, že mě to baví. Předpokládám, že pak snad bude následovat sex.

Přijíždíme k Metropolitní opeře se zpožděním, doprava v New Yorku je katastrofa. Akorát jsme došli na naše místa, a opona se zvedá. Primabalerína udělá piruetu a hlediště tleská. Další náročná otočka a zase potlesk. Během deseti minut hlediště tleská minimálně pětkrát. Vidím, že se Pierre vrtí. Tváří se našťavaně.

Nakloním se k němu a pošeptám: „Co se děje, zlato?“

„To hrůza, ma chérie, proč ty člověky tleskat při každé sauté?“ povídá polohlasem. Nepoznávám ho. V divadle je vždy velmi ukázněný.

Pokrčím rameny a zašeptám: „Taky mi to připadá jako takový Ein Kessel Buntés.“

„Ein co? Já nerozumět, ma chérie.“

Zapomněla jsem, že Pierre nezažil naši socialistic-kou minulost, kdy nám v televizi každý týden pouš-ťeli úžasný revuální pořad německých soudruhů.

„Nic, miláčku. Tomu bys nerozuměl. Jestli budeš chtít, tak o přestávce můžeme odejít. Také mi tím čas-tým potleskem ruší můj kulturní zážitek. To víš, spo-třební Američani!“ povídám našťvaně, přitom v du-chu také tleskám, nemusím tu další hodinu trpět.

„Oui, ma chérie. Já velmi zklamaný z toho cirque!“

Vidím, že má náladu pod psa, to zase žádný sex nebude. Ach jo. Svou svatební cestu jsem si předsta-vovala úplně jinak. Z větší části strávenou v posteli. Člověk opravdu nemůže mít všechno!

IRMA – Kutná Hora

Pátek 25. dubna 2014

Sára nás přemluvila, abychom s ní jeli do Kutné Hory, na koncert vážné hudby do chrámu svaté Barbory. Prý budeme koukat, na violoncello bude hrát sexy cellista. Monice se moc nechtělo, kulturu až tak nemusí. Nakonec souhlasila, ale pod podmínkou, že se zastavíme v Château Třebešice, v malém zámku nedaleko Kutné Hory. Někde četla, že ho minulý rok navštívil při svém pražském koncertě její oblíbený Eric Clapton. Tak ji zajímá, čím ho Třebešice přilákaly.

Mě Sára dlouho přemlouvát nemusela, potřebovala jsem vypadnout! Přijde mi, že Jirka i děti berou mou péči jako samozřejmost. Chci, ať vidí, jaké to je, když mama-hotel nefunguje! Monika má pravdu, když mi stále říká, ať se taky zaměřím na sebe.

„Sáro, dávej pozor!“ vytrhne mě z přemýšlení zvýšený hlas Moniky.

Jedeme Sáriným Mindou po dálnici na Hradec Králové. Je pátek dopoledne a dálnice je dost plná, samé kamióny. Sára řídí, Mony sedí na sedadle spolujezdce a já si hovím vzadu. Mám čas přemýšlet. Nemusím se zúčastňovat hovoru, to hravě zvládne Monika za mě.

„Mony, nešil, já vidím, že před námi auta zpomalují,“ odpoví Sára mírným tónem.

Jak jsou rozdílné! Sára je klidná, moc se nehádá. Monika zase energická, hned každému řekne svůj názor pěkně od plic. Přemýšlím, jaká jsem já. Asi někde mezi nimi. Jsem spíš klidná, ale občas mě něco nebo někdo pěkně vytočí, pak se neznám. Jsem štěkna první třídy, tak mi vždy říká Jirka při našich společných hádkách.

„Holky, koukejte na ten kostelíček. To je krása!“ rozplývá se Sára. Už jsme sjeli z dálnice a projíždíme malými vesničkami.

„Sáro, brzdi!“ křičí Monika. Sára jen tak tak dobrzdí za autem před námi. To brzdilo na poslední chvíli. Před ním chce auto odbočit doleva a naproti jede souvislá kolona aut, tak musí čekat.

„Přestaň se kochat, prosím tě! Nebo dopadneme jako Hrušínský ve Vesničce mý střediskový,“ komanduje Monika.

„Mony, ty jsi dnes nějaká nervózní,“ zachraňuji situaci, vidím, že je Sára mírně rozhozená.

„To máš pravdu, Irmo. Chybí mi ten zatracenej sex. Ach jo. Já, která jsem ho vždy měla dostatek, se musím zamilovat do člověka, který ho nemusí skoro vůbec. Není ten život legrační? Promiň, Sáro, nechtěla jsem na tebe vyjet. Kdybych byla chlap, tak bych mohla říct, že mám sperma v hlavě. Přemýšlím, co tam máme my ženy.“

„V pohodě, Mony, vždyť se nic nestalo. Nena-bouraly jsme a už se rozjíždíme, podívej!“ Sára má pravdu, dáváme se zase do pohybu.

K zámku Třebešice přijíždíme krátce před polednem, zaparkujeme za branou.

„Četla jsem o tom zámku v nějakém časopise,“ povídá Sára, když vylézáme z auta. „Majitelé jsou dva gayové. Nechávací tady bydlet různé umělce z celého světa, a ti jim za byt a stravu vytvoří svá výtvarná díla, která tu zůstanou. Připomíná mi to Okoř a konec devatenáctého století, kdy tam jezdila Mařákova škola malovat do plenéru. Statkářům a mlynářům za ubytování platila svými obrazy.“

„To víš, Sáro, historie se opakuje,“ mrkne na ni Monika, „nicméně mám hlad jako vlk. Tak se nebudeme moc zdržovat! Jasný, Sáro?! Znáš se!“

„To tys sem chtěla!“ uraženě odpoví Sára.

„Jéé, holky, koukejte, to je hezký zámek!“ snažím se odvést řeč jinam, když přicházíme udržovanou zahradou k zámku.

„To je vodní tvrz, Irmo, a je opravdu zajímavá. Ty čtyři věžičky v každém rohu a ty lekníny a červené rybičky! Podívejte, holky!“ ukazuje Sára na vodní příkop, který je postaven kolem celé tvrze.

Přecházíme nad lekníny přes menší most ke kamennému portálu se vstupními dveřmi, kde nás vítá usměvavá čtyřicátnice.

Promluví s ukrajinským přízvukem: „Vítejte v Château Třebešice. Vstupné do zámku a zahrad je sto korun.“

Vede nás do vstupního sálu s gotickými lomenými oblouky upraveného na restauraci. Zaplatíme vstupné.

„Kdybyste chtěly kávu, stačí říct. Jinak se můžete samy procházet zámeckými pokoji, dnes tu nemá-

me žádné hotelové hosty. V chodbách, na nádvoří a v zahradách jsou výtvarné instalace. Tady k nim máte plánek a popis,“ dá nám do ruky několik papírů zatavených v tvrdých deskách, usměje se a zmizí v kuchyni.

Procházíme se zámeckými pokoji, jsou krásné. Možná přemluvím Jirku, abychom sem někdy jeli na romantický víkend.

Na nádvoří je instalace několika soch z drátů. V chodbách jsou sochy ze sádry, tedy něco, co se tváří jako sochy.

„Holky, já umění miluju, ale modernímu vůbec nerozumím. Skončila jsem někde u impresionismu a pak mám černou díru!“ vášnivě promluví Sára.

„Mně se zase moderní umění moc líbí. Nepotřebuji mu rozumět!“ oponuje jí Monika.

Vracíme se zpět do vstupního sálu.

„Holky, co je to v té věži? Vypadá to, že se to hýbe!“ ukazují do rohu místnosti, kde je vchod do věže.

Vstoupíme dovnitř a nevěříme svým očím. Před námi jsou do výše dvou metrů z chlebů vydlabané lidské lebky. Na nich se to hemží snad tisíci mravenčí. Vypadá to, jako by se ty lebky hýbaly.

„Fuj, tak tomuhle umění také nerozumím, Sáro,“ usměje se na ní.

„Holky, no to si snad ze mě dělají legraci!“ ukáže Sára doprostřed vstupní místnosti.

Tam je u jedné sedačky na zemi vydělaná kůže s kočičí hlavou. Nic podobného jsem ještě neviděla. Ano, kůži s hlavou tygra nebo lva, to jsem viděla, ale kočku?

„Tak tady už nebudu ani minutu! To je nelidské, chudák kočička!“ rozčílí se Sára a odchází.

My jdeme za ní. Nikdo nestojí o kávu u mrtvé kočky.

Když přicházíme k autu, míváme otevřenou stodolu. V ní je ohořelý vrak auta. U něj je na ceduli napsáno: Dne 20. 1. 2003 v tomto voze ukončil svůj život Jan S.

Podíváme se na sebe.

„Holky, rychle pryč! Tady je to dost morbidní!“ zavelí Monika.

„A to jsem přemýšlela, že bychom sem s Jirkou jeli na romantický víkend. Ani náhodou!“ ulevím si našťavaně, když sedáme do auta.

„Sem já už nepojedu nikdy!“ pronese Sára rázným hlasem, energicky zařadí D, přidá plyn, až Minda zahrabe, a velkou rychlostí vyjede z brány.

Kutná Hora nás uvítala slunečními paprsky, na konec dubna je nezvyklé teplo, dvacet pět stupňů. Všechny tři jsme už zvolily letní oblečení. Já mám na sobě dlouhé, propínací, lahvově zelené šaty. Dokonale se hodí k mým zrzavým vlasům. Sára miluje divočinu, tak si oblékla dlouhý overal s leopardím vzorem v šedočerných barvách. Monika sáhla po modrobílých proužkovaných šatech z úpletu s odhalenými rameny a délkou do půli lýtek. Úžasně kopírují její štíhlou postavu. Když procházíme úzkými uličkami historického centra, nejeden mužský pohled se za námi otočí.

Ubytovali jsme se v penzionu U Varhanáře. Je to hezká secesní vila pár kroků od chrámu svaté Bar-

bory. Výhled z pokoje na Barboru je fakt jedinečný. Na terase penzionu jsme si daly vynikající svíčkovou s karlovarským knedlíkem, tu Sára miluje. Teď se touláme starým městem, aby nám trochu vytrávilo.

„Sáro, musím si dát pár skleniček vína, abych přežila ten večerní kulturní zážitek,“ obrátí se Monika s prosbou v očích na Sáru.

„Jasně, Mony. I já si ráda dám vínko a možná něco ostřejšího na zažívání, ta svíčková mě v žaludku dost tlačí!“

„Holky, tamhle je nějaký koktejl bar!“ ukáží na dům s červenými dřevěnými výlohami na konci ulice.

„Jo, Irmo, ten vypadá dobře, tam přežijeme až do koncertu!“ usmívá se spokojeně Monika a zrychlí.

Bar je útulný, mají šampaňské, tak Monika hned objednala lahvinku. Sára si dala na slehnutí Jägermeistera, já se k ní přidala, i můj žaludek bojuje s trávením svíčkové.

„Jééé, holky, na baru sedí ten sexy cellista, co bude večer hrát!“ kývne směrem k baru Sára.

Všechny tři se na něj podíváme. Nevypadá špatně, vysoký, štíhlý, delší šedivé vlasy se mu nepoddajně vlní kolem hlavy.

Asi ucítí naše pohledy v zádech a otočí se. Usměje se na nás přes vzorně zastřiženou šedivou bradku. Monika nelení, vykouzlí svůj nejvíce sexy úsměv a pozvedne k němu skleničku.

On dopije tu svou a zvedne se směrem k východu. Když míjí náš stůl, zastaví se a pronese hlubo-

kým hlasem: „Takové krásné dámy, a já musím jít organizovat večerní koncert!“

Monika se na něj podívá skrz přivřená víčka a tajemně odpoví: „Maestro, kdo říká, že je všem dnům konec? Třeba se ještě uvidíme!“

On se jen usměje a odchází.

„Začínám se těšit na večer, nakonec budu mít ještě vážnou hudbu ráda!“ pronese veselým hlasem Monika a kopne do sebe zbytek šampaňského.

Odpoledne s několika lahvinkami šampaňského uteklo hodně rychle. Sluneční paprsky začaly pomalu ztrácet svou intenzitu, kostelní hodiny odbily pátou hodinu, byl nejvyšší čas vyrazit zpět do penzionu a připravit se na večer.

Cesta kvůli vypitému šampaňskému a směru do kopce trvala trochu déle, než jsme čekaly. Na zkrášlení a převlečení jsme měly necelou půlhodinu. Po malé nervozitě v koupelně, kde jsme se se Sárrou přetahovaly o jedno zrcadlo, jsme to zvládly.

Monika, která si vždy bere svůj pokoj, protože nesnáší cizí funění a chrápání, na nás čeká před penzionem. V dlouhých, úzkých, vlněných, černých šatech s vínovým kožešinovým pončem vypadá jako žena vamp.

Sára jde vedle mě v černém overalu s krátkou koženou bundou šedivé barvy a stříbrno-černým šátkem Louis Vuitton. Já mám na sobě černé kožené legíny a dlouhý zlatý rolák, přes něj jsem si přehodila černou kožešinovou vestu, celý outfit jsem doplnila černými semišovými kozačkami.

Sára koupila V. I. P. lístky do první řady, tak Maestra budeme mít jako na dlani.

Akorát dosedneme na svá místa, a chrámem zazní potlesk, přichází orchestr. Druhý potlesk, přichází dirigent. Do třetice potlesk, a přichází sám Maestro.

Posadí se a své violoncello si dá mezi nohy, připraví smyčec, kývne na dirigenta a chrámem se ozvou první tóny Dvořákova Koncertu pro violoncello. Tak to alespoň bylo napsáno v programu, já sama se ve vážné hudbě nevyznám. Nikdy nevím, kdy mám tleskat a kdy ne. Vždy čekám, až začnou ostatní, a pak se přidám.

Maestro pevně svírá svůj nástroj nohama, hlavou se opírá o jeho krk. Jednou rukou něžně hladí struny a druhou po nich rázně přejíždí smyčcem. Oči přivřené a mírně pootevřené rty. Hudbu vášnivě prožívá celým svým tělem.

Sára měla pravdu, je neskutečně sexy. Úplně si představuji, že místo violoncella mu sedím na klíně já.

Podívám se na Sáru s Monikou, jsou soustředěné, ani nedutají. Předpokládám, že i ony se nechávají unášet svými fantaziemi.